

DSC32 (148)

KOPIE ELEKTRONICKÉHO
DOKUMENTU

Naše číslo jednací:
Naše spisová značka:
Vaše číslo jednací: SMO/769051/21/DSČ
Vaše spisová značka: S-SMO/753248/21/DSČ

Dne 26.11.2021

Celkový počet stran dokumentu: 1

Magistrát města Ostravy
Odbor dopravně správních činností

Statutární město Ostrava		
magistrát - odbor dopravně správních činností		
ZPRACOV.	ODSLO	C. DOPOR.
	26-11-2021	DS
UKL. ZNAR.	PŘÍLOHY	POČET LISTU
83.1		
SK. ZN. / H.	C. J.	
8/5	770165	

Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím

Vážená paní, tímto Vás žádám o zaslání elektronické kopie dokumentů, které mi dosud nebyly doručovány a které jsou součástí spisu č. S-SMO/753248/21/DSČ, na základě kterých jste rozhodla o zahájení řízení o přestupku. Žadatel shora uvedený jako účastník řízení tak tímto žádá o konkrétní dokument (resp. dokumenty) ze spisu, které dokládají Vámi popisovanou situaci (obvykle se jedná o dokument zpracovaný policií, který obsahuje popis a případně i fotografie atd.).

Upozorňuji Vás, že se **nežádá** celý spis, ale pouze **konkrétní dokumenty**, tzn. pouze určitá část spisu, viz např. „NSS: 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 – 76“ apod.

Vyřízení se požaduje formou odpovědi na tuto žádost, a to elektronicky do datové schránky žadatele, dále i v souladu se zák. 500/2004 Sb. §4 a §6.

Vyřízení žádosti v zákonné lhůtě.

Děkuji

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Č. j.: SMO/780608/21/DSČ/
Sp. zn.: S-SMO/770164/21/DSČ
INF - 148/2021/zákona č. 106/1999 Sb.

V Ostravě dne 2. prosince 2021

ROZHODNUTÍ

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) rozhodl, že žádost, kterou podal ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona

ve věci poskytnutí informace zasláním *elektronické kopie dokumentů, které mu dosud nebyly doručovány a jsou součástí spisu č. S-SMO/753248/21/DSČ, na základě kterých oprávněná úřední osoba rozhodla o zahájení řízení o přestupku, se ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím*

o d m í t á .

Odůvodnění:

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, byla dne 26.11.2021 doručena žádost o poskytnutí informace, týkající se přestupkové věci vedené u Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, pod sp. zn. S-SMO/753248/21/DSČ, přičemž žadatel v rámci podané žádosti o poskytnutí informace požádal o zaslání elektronických dokumentů, které mu dosud nebyly doručovány a jsou součástí předmětného spisu, na základě kterých oprávněná úřední osoba rozhodla o zahájení řízení o přestupku. Žadatel jakožto účastník předmětného správního řízení vedeného pod sp. zn. S-SMO/753248/21/DSČ požádal o konkrétní dokumenty ze spisu, které dokládají popisovanou situaci, kdy obvykle se má jednat o dokument zpracovaný policií, a který obsahuje popis a případně i fotografie.

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jakožto správní orgán pod sp. zn. S-SMO/753248/21/DSČ projednává přestupek v provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona, přičemž oprávněná úřední osoba dne 26.11.2021 vydala oznámení o zahájení tohoto řízení, sdělila obvinění a předvolala si obviněného k ústnímu jednání, jež stanovila na den 20.12.2021 ve 13:00 hodin. Účastníkem tohoto správního řízení je shora jmenovaný žadatel o informaci nar. Jmenovaný je tedy osobou, která má právo nahlížet do správního spisu, jak má na mysli ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), včetně práva na pořízení kopie spisu, a to v neomezeném rozsahu, a to i po pravomocném skončení řízení.

Ve vztahu k podané žádosti sdělujeme, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se práva na informace a jeho vztahu k právu na nahlížení do spisu podle správního řádu se v průběhu času názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, týkající se jak změny správního řádu, tak změny zákona o svobodném přístupu k informacím. Novější judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle (nového) správního řádu

je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části.

V tomto směru se lze odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.08.2008, č. j. 2 As 38/2007-78, ve kterém se uvádí: „Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím“ a dále: „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.]“ V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. Zákona zní: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“, to však na výše vyloženém stanovisku Nejvyššího správního soudu nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož.

Tento právní názor lze rovněž opřít o rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 9 Ans 7/2012-56, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezbavuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení“.

Spis příslušné spisové značky, jehož část žadatel požaduje zaslat, je tedy správním spisem vedeným v přestupkové věci, v níž žadatel vystupuje jako účastník řízení, a na základě ustanovení § 38 správního řádu má tedy žadatel právo bezprostředně se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. O jeho právním zájmu v řízení ve věci, pro kterou byl spis založen, není pochyb. Přestože nahlížení do spisu slouží též k získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezený přístup k originálu správního spisu a s tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Jeho podstatou je vztah „nahlížejího“ k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Neupravuje (a tím méně pak omezuje) možnosti obecného poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Vyjádřené stanovisko je v kontextu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.08.2008, č. j. 2 As 38/2007-78.

Ve světle výše uvedeného lze shrnout, že nahlížení do spisu obsaženo v ustanovení § 38 správního řádu lze podřadit pod pojem „zvláštní zákon“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. V případě, kdy je požadováno zpřístupnění spisu, popřípadě poskytnutí kopie spisu nebo jeho části, je proto vyloučena aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť tento postup je komplexně upraven ve správním řádu. Žádá-li tedy osoba o nahlédnutí do spisu, poskytnutí kopie spisu či části spisu, může tak činit pouze v režimu ustanovení § 38 správního řádu a aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím je na základě ustanovení § 2 odst. 3 vyloučena. Pokud totiž soud dovodil, že ustanovení § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou a představuje komplexní právní úpravu postupu při poskytování informací, takže se zákon o svobodném přístupu k informacím neužije, pak stejný závěr musí platit bez ohledu na to, zda žadatel žádá všechny informace ze spisu nebo jen některé. Podle ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu je totiž s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu.

Přestože žadatel, který je současně účastníkem daného řízení, požaduje zaslání části dokumentů z předmětného přestupkového spisu, je nutno pro úplnost dodat, že institut nahlížení do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu je třeba chápat jako speciální vůči poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, když judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že v případech, na něž dopadá výše uvedené ustanovení, nelze postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že právo na informace ze správního spisu náleží v plném a neomezeném rozsahu vždy účastníkům správního řízení a jejich zástupcům (nově též podpůrci), jiným osobám jen tehdy, prokážou-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob.

Jak je výše uvedeno, z ustanovení § 38 odst. 4 vyplývá, že s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Toto ustanovení je tedy nutno chápat tak, že ten, komu správní orgán umožní nahlédnout do spisu, má právo, aby mu byla pořízena a vydána kopie celého spisu, včetně spisového přehledu a pokynů oprávněné úřední osoby. Rovněž má právo si ze spisu činit výpisy jeho částí, k čemuž mu správní úřad poskytne prostor. Nevyplyvá však povinnost správního orgánu, aby pořízené kopie byly zaslány účastníku řízení cestou držitele poštovní licence nebo i elektronickou cestou. Ani Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích nepřisvědčil povinnosti zasílat účastníkům řízení kopie spisů či jejich částí.

Podle správního řádu je nahlížení do spisu navíc úkonem, který podléhá zákonem přesně stanovenému procesu, přičemž právo nahlížet do spisu svědčí ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 až 3 správního řádu jen taxativně vyjmenovaným osobám, tudíž je nutné osobu do spisu nahlížející jednoznačně identifikovat a posoudit její právní zájem nebo jiný právní důvod. O provedení úkonu je povinnost sepsat protokol ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, přičemž správní orgán zaprotokoluje, které písemnosti byly v kopiích vydány.

Povinný subjekt tedy rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a žádost odmítl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že zákon o svobodném přístupu k informacím se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě poskytnutí části dokumentů ze spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní právní předpis, konkrétně pak ustanovení § 38 správního řádu, a to s odkazem na výlukou upravenou v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

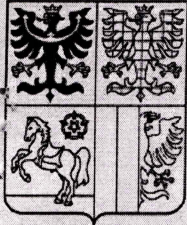
Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to prostřednictvím podání u povinného subjektu – Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začíná plynout dnem následujícím po dni doručení písemnosti adresátovi, přičemž v případě, kdy adresát nebyl při doručení písemnosti zastižen, a písemnost byla uložena u doručovatele, se podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu pokládá písemnost za doručenou desátým dnem od data uložení. V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané odvolání odkladný účinek. Podle ustanovení § 82 odst. 2 musí mít podané odvolání náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, tedy z něj musí být patrné, kdo odvolání činí, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy.

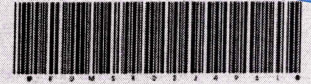
- elektronicky podepsáno -

Rozdělovník: 1 x
1 x spis

DSC32 148

KRAJSKÝ ÚŘAD
MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ
Odbor dopravy
28. října 117, 702 18 Ostrava

Č.:

Sp. zn.:

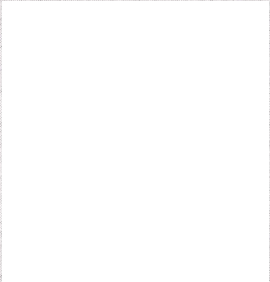
Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum:

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 29. 12. 2021

-3-

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu (dále „krajský úřad“), v přenesené působnosti na základě § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zákon o informacích“), na základě odvolání [redacted] (dále „žadatel“), přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále „magistrát“) ze dne 2. 12. 2021, čj. SMO/780608/21/DSC/[redacted], S-SMO/770164/21/DSC, o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zákona o informacích, a rozhodl takto:

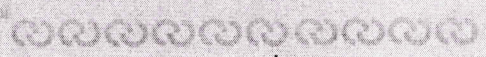
Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání **zamítá** a napadené rozhodnutí se **potvrzuje**.

Odůvodnění

Žadatel podal u magistrátu dne 26. 11. 2021 žádost o informaci podle zákona o informacích, přičemž žádal o zaslání elektronické kopie dokumentů, které mu dosud nebyly doručovány a které jsou součástí spisu S-SMO/753248/21/DSC, na základě kterých bylo rozhodnuto o zahájení řízení o přestupku. Zdůraznil, že nežadá celý spis, ale pouze konkrétní dokumenty, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005-76.

Magistrát žádost o informaci odmítl výše specifikovaným rozhodnutím.

V řádně a včas podaném odvolání žadatel namítá, že magistrát nesprávně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78, neboť jeho zveřejněná právní věta je zavádějící, když v soudem projednávané věci účastník řízení žádal o kompletní správní spis ve své věci, zatímco žadatel v nynější věci žádal o jeden konkrétní dokument, a magistrát si rozsudek vyložil po svém a nesprávně. Ohledně výkladu právních vět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 2 As 57/2008-84. Žadatel naopak dovozuje, že pokud nežadá o kompletní spis, ale pouze o jeho část, informace mu má být poskytnuta. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 As 7/2010-175 a na dokument Ministerstva vnitra: Metodické doporučení č. 1 k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005-76, který podle něj nemůže být překonán rozsudkem čj. 2 As 38/2007-78. Dále uvádí, že krajský úřad „často zamítá odvolání, často zdůvodňuje, že nezáleží na tom, zdali jde o jeden dokument nebo celý spis“, tento názor však žadatel v odkazovaném judikátu nenašel. Uvádí,

že krajský úřad připravuje „neustále překopírované texty“, upozorňuje, že krajský úřad se musí vypořádat se všemi námitkami a připomínkami tak, jak je žadatel právně vykládá. Závěrem poněkud nesrozumitelně uvádí, že „úřad nakopíroval i nesmysl typu, kdy je třeba ověřit, kdo o informace žádá, čímž se úřednice de facto ani nevypořádala s tím, kdo žádá, z jaké schránky žádost přišla a s jakými parametry. Absolutně splnění podmínky ani neověřila! Přístup úřadu byl podstoupen k právní analýze [redacted], a to ve veřejném zájmu, přičemž jeden subjekt již potvrdil nesprávnost výkladu ze strany úřadu. Navíc, je velmi pozoruhodné, že kromě Ostravy nejsou v tomto směru evidovány v jiných částech republiky odmítnuté žádosti tohoto typu.“

V doplnění odvolání ze dne 7. 12. 2021 pak žadatel dodává, že obdržel „právní analýzu výkladu Krajským úřadem, která je nesporně špatná“, s tím, že žádá-li se jen o jeden dokument, není důvod informace neposkytnout, povinný subjekt se mylí, pokud má za to, že se jedná o nahlížení do spisu, neboť „v podstatě každý dokument je v nějakém správním spisu, takže kdyby argumentace Krajského úřadu Ostrava (tj. povinného subjektu) byla validní, tak by se zákon 106 v praxi moc použít ani nedal. Judikatura je tedy pořád taková, že žádost o podstatnou část spisu je vlastně žádost o nahlížení do spisu, ale pokud se žádá o pouhý jediný dokument nebo nepodstatnou část spisu, tak to lze vyžádat podle zákona 106“.

Krajský úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k následujícím závěrům.

Krajský úřad konstatuje, že žadatel je (jediným) účastníkem řízení, vedeného magistrátem pod sp. zn. S-SMO/753248/21/DSČ, jak vyplývá z oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 11. 2021, čj. SMO/769051/21/DSČ [redacted], je tedy osobou, která má podle § 38 odst. 1 správního řádu právo nahlížet do spisu, s čímž je spojeno právo činit si výpisy a právo na pořízení kopií spisu nebo jeho části, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Krajský úřad se ztotožňuje s názorem magistrátu, který je podložen judikaturou Nejvyššího správního soudu, že totiž právní úprava institutu nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu je speciální vůči právní úpravě poskytování informací podle zákona o informacích, což se vztahuje také a především na situace, kdy účastník správního řízení žádá o poskytnutí informací ze spisu vedeného v jeho vlastní věci.

Kromě magistrátem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78, lze odkázat především na rozsudek téhož soudu ze dne 18. 1. 2017, čj. 3 As 193/2014 – 37, v němž se uvádí: *„Zdejší soud pro úplnost dodává, že se k problematice poskytování informací o probíhajícím nebo skončeném správním řízení konstantně staví tak, že institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu, respektive podle § 23 dříve účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád z roku 1967“), je třeba chápat jako speciální vůči poskytování informací podle Informačního zákona. Proto opakovaně vyslovil, že v případech, na něž dopadají naposledy citovaná ustanovení, nelze postupovat podle Informačního zákona (viz rozsudky ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, a ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 – 78). Z těchto rozsudků vyplývá, že právo na informace ze správního spisu náleží v plném a neomezeném rozsahu vždy účastníkům správního řízení a jejich zástupcům (a nově též podpůrci podle § 45 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku); jiným osobám jen tehdy, prokážou-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob. Nespadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 správního řádu (respektive § 23 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 1967), může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle Informačního zákona, avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen*

taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu se zde neuplatní (více viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106). Rozhodovací praxe zdejšího soudu sice zaznamenala v průběhu času jistý vývoj, který úzce souvisí se změnami, kterými informační zákon prošel (jmenovitě jeho § 14; viz například stěžovatelem odkazovaný rozsudek dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106), pokud se však zdejší soud v některých případech od výše popsaného ustáleného názoru na vztah informačního zákona a § 38 správního řádu částečně odklonil, jednalo se o případy zcela výjimečné, ojedinělé a především opřené o specifické skutkové pozadí takové věci (podtržení doplnil krajský úřad).

K námitce, že žadatel v rozsudku č. 2 As 38/2007-78 nenašel názor, že nezáleží na tom, zda je žádáno o jeden dokument, nebo celý spis, krajský úřad uvádí, že tento názor podle něj z tohoto rozsudku logicky vyplývá, přestože v něm řešený případ se týkal žádosti o celý spis, neboť soud se zde obecně vyjadřuje ke vztahu zákona o informacích a správního řádu, s tím že správní řád je v tomto případě normou speciální a že právní úprava nahlížení do spisu spíňuje požadavek komplexnosti právní úpravy. Protože ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu výslovně hovoří o právu na pořízení kopie „nebo jeho části“, pak vzhledem k soudem konstatované komplexnosti právní úpravy nahlížení do spisu musí mít tato úprava logicky přednost před zákonem o informacích i za situace, kdy žadatel požaduje pouze část spisu (argument *a maiori ad minus*). Ostatně i obecná formulace oficiální právní věty cit. rozsudku 2. senátu („Nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.), z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.“), nasvědčuje tomu, že Nejvyšší správní soud mínil tento závěr vztáhnout na každou žádost o informaci, podává-li ji osoba, která má právo nahlížet do spisu podle správního řádu. Nelze tedy magistrátu oprávněně vytýkat, že vycházel z právní věty vytržené z kontextu, když tuto větu ani necitoval, naopak citoval jinou pasáž rozsudku a své závěry odůvodnil i dalšími argumenty.

Z uvedeného je zjevné, že magistrát aplikoval rozsudek, který je následován další judikaturou, z níž vyplývají shodné závěry, a to jak v případě, jde-li o žádost účastníka řízení o celý spis, tak v případě, že účastník požaduje pouze část spisu.

Krajský úřad dále v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, citovaný již magistrátem v napadeném rozhodnutí, který se sice týkal žaloby na nečinnost, nicméně soud v něm *obiter dictum* poukázal na existující judikaturu týkající se poskytování informací ze správních spisů (mj. právě na výše citovaný rozsudek 2. senátu) a z ní vyplývající závěry o komplexnosti právní úpravy nahlížení do spisu – v dané věci šlo přitom o situaci, kdy žadatelka (účastnice řízení s právem nahlížet do spisu) požadovala pouze konkrétní listinu ze spisu, nikoli celý spis.

Pokud tedy žadatel ve své žádosti či odvolání odkazuje na jinou/dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatuje krajský úřad, že jde o názory touto aktuální judikaturou překonané. Pokud jde konkrétně o rozsudek č. j. 8 As 34/2005-76, na který žadatel poukázal v žádosti a zmiňuje jej i v odvolání, jde o rozsudek ve věci, kdy žadatel o informace nebyl účastníkem řízení, z něhož informace žádal, tento rozsudek se tedy nelze aplikovat v nyní projednávané věci, kdy žadatel účastníkem řízení je a žádá o informace ze spisu ve své vlastní věci, do kterého má právo nahlížet podle správního řádu. Pokud žadatel tímto rozsudkem argumentuje v tom směru, že žádost o informaci nelze posoudit jako žádost o nahlížení do spisu, pak mu krajský úřad dává

zcela za pravdu, přičemž magistrát takto nepostupoval, nýbrž posoudil žádost žadatele jako žádost o informace podle zákona o informacích, a podle tohoto zákona o ní také rozhodl, a to tak, že ji odmítl.

Pokud jde dále o žadatelem odkazovaný rozsudek čj. 2 Ans 7/2010-175, šlo o žalobu proti nečinnosti, soud tedy posuzoval pouze to, zda povinný subjekt byl povinen vydat rozhodnutí, nemohl se však vyjadřovat k tomu, jakého obsahu má toto rozhodnutí být, tedy zda mají být požadované informace poskytnuty či nikoliv. Povinným subjektem přitom nebyl správní orgán, nýbrž [redacted], předmětem žádosti nebyly informace ze správních spisů, a nebyl řešen vztah zákona o informacích ke správnímu řádu, nýbrž k atomovému zákonu (zákon č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření). Ani tento rozsudek proto nelze v dané věci aplikovat, resp. jeho závěry se míjejí s předmětem řízení o žádosti žadatele.

Pokud žadatel poukazuje na metodické doporučení Ministerstva vnitra, dostupné zde [Dokumenty ODK - Ministerstvo vnitra České republiky \(mvr.cz\)](#), (č. 1 – Vyřizování žádostí o informace ze správních spisů), podotýká krajský úřad, že se jedná o doporučení zpracované podle právního stavu ke dni 1. 10. 2009, které tudíž vychází z již překonané judikatury vztahující se k již neúčinným právním předpisům a vzhledem k datu svého vzniku logicky nemůže reflektovat judikaturu pozdější, citovanou výše (není v něm dokonce zmiňován ani rozsudek čj. 2 As 38/2007-78).

Pokud konečně žadatel namítá, že „úřad nakopíroval i nesmysl typu, kdy je třeba ověřit, kdo o informace žádá, čímž se úřednice *de facto* ani nevypořádala s tím, kdo žádá, z jaké schránky žádost přišla a s jakými parametry. Absolutně splnění podmínky ani neověřila!“, pak krajský úřad upozorňuje, že v rozhodnutí o žádosti nefiguruje [redacted] Námítka žadatele zřejmě směřuje proti té části rozhodnutí (předposlední odstavec odůvodnění), kde magistrát uvádí, že při nahlížení do spisu je nutné danou osobu identifikovat, případně posoudit její právní zájem nebo jiný právní důvod a sepsat o úkonu protokol. Krajský úřad konstatuje, že tento argument je ve světle výše vyložené judikatury poněkud nadbytečný, současně však konstatuje, že námitka žadatele je zcela neopodstatněná, neboť magistrát pouze odmítl žádost o informaci s tím, že poskytování informací komplexně upravuje správní řád, konkrétně institut nahlížení do spisu. Zda následně žadatel skutečně do spisu nahlížel, resp. o nahlížení do spisu žádal, není předmětem tohoto řízení, nelze proto magistrátu oprávněně vytýkat, že neověřoval splnění podmínek nutných k nahlížení do spisu.

Pokud žadatel v závěru odvolání zmiňuje jakési blíže nespecifikované právní analýzy, z nichž má vyplývat nesprávnost výkladu magistrátu, resp. poukazuje na údajně neexistující rozhodnutí o odmítnutých žádostech tohoto typu v jiných částech republiky, konstatuje krajský úřad, že se stejně jako magistrát setrvale řídí ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

K námitce žadatele uvedené v doplnění odvolání krajský úřad uvádí, že magistrát v napadeném rozhodnutí netvrdí, že žádost žadatele je žádostí o nahlížení do spisu, naopak, jak je již výše uvedeno, naložil s ní jako s žádostí o informace, a to tak, že ji podle § 15 zákona o informacích odmítl. S argumentem, že „v podstatě každý dokument je v nějakém správním spisu“, takže při správnosti názoru magistrátu by se zákon o informacích v praxi nedal použít, pak nemůže krajský úřad souhlasit, neboť existuje nepochybně mnoho informací, které jsou správní orgány povinny poskytovat a které se nenacházejí ve správních spisech ani se netýkají správního řízení, současně mohou existovat povinné subjekty, které ani nejsou správními orgány.

Krajský úřad tedy uzavírá, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie části správního spisu v tomto případě komplexně

upravuje zvláštní zákon, konkrétně § 38 správního řádu. Magistrát tedy postupoval správně, pokud požadovanou informaci žadateli neposkytl a žádost odmítl s odkazem na výuku upravenou v § 2 odst. 3 zákona o informacích. S ohledem na shora uvedené krajský úřad odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Rozdělovník

1. Účastníci řízení:
2. Na vědomí: